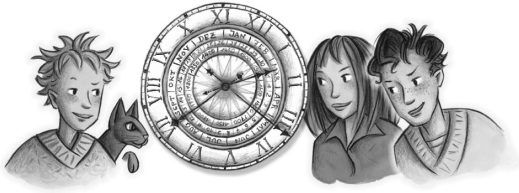

Fabian Lenk

Idődetektívek

8. kötet

Oroszlánszívű Richárd

Almud Kunert illusztrációival

Scolar

Tartalom

Kim, Julian, Leon és Kija – az idődetektívek	7
Százezer ezüstmárka	9
A trubadúr	18
A rablók tanyája	31
Menekülés	37
Veszélyes küldetés	55
Megtévesztő hadművelet	67
Fény az éjszakában	78
Az álarcos	85
A gyanú	93
Az ezüsthibula	99
A barlang	114
Furcsa nyomok	124
Telitalálat	131
A királyi fürkész	144
Oroszlánszívű Richárd – a lovagkirály	147
Szószedet	151

Kim, Julian, Leon és Kija - az idődetektívek

Négy barát és egy közös titok: a cserfes Kim, az okos Julian, a sportos Leon és a rejtélyes egyiptomi macska, Kija.

Az ő birtokukban van a Szent Bertalan bencés kolostor régi könyvtárának kulcsa. Ebben a könyvtárban található a Tempusz, a félelmetes idő-tér, ahonnan bárki a múltba utazhat. A Tempusz az idő ritmusában lüktet, és ezernyi ajtót rejt, melyek a világtörténelem egy-egy évébe nyílnak. Ezeken az ajtókon keresztül például az ókori Rómába vagy a fáraók Egyiptomába érkeznek a gyerekek. Kija, a macska szintén a fáraók korából származik – barátai első kalandjukból hozták magukkal a jelenbe.

Ha a három kis detektív érdeklődni kezd egy izgalmas történelmi kor iránt, vagy egy titokzatos bűnügyi történet sejlik fel a múltból, a Tempusz segítségével „odarepülnek”.

A Tempusz az időutazókat mindig visszahozza a jelenbe. Juliannak, Leonnak és Kimnek csak vissza kell

menniük pontosan arra a helyre, ahol a múltba érkeztek a kaland elején. Onnan aztán visszatérhetnek saját korukba.

Ha a barátok utazása a múltban napokig tart is, a jelenben egyetlen másodperc sem telik el közben – s így senki sem szerez tudomást az idődetektívek titokzatos utazásairól...

Százezer ezüstmárka

- Irtó jól éreztem magam, srácok! - lelkesedett Kim.
- Kár, hogy ti nem jöttetek.

A három jó barát, Julian, Kim és Leon együtt rótták Hétfenyves zegzugos utcácskáit. Szokás szerint most is kicsit késésben voltak, sietve kaptattak a sulifelé.

Leon csak morgott valamit válaszul. Rossz kedve volt, mint hétfőnként általában. A hétvége túlságosan rövidnek bizonyult, ráadásul ma az első órában mattek várt rájuk. Nem éppen az a tantárgy, amely jobb kedvre deríthette volna. Jobban örült volna tornaórának... vagy történelemnek.

- Egy ilyen ünnepség tényleg szuper! - folytatta a kislány, aki vasárnap középkori mulatságon vett részt a szüleivel. - Felépítettek egy igazi lovagkori várost! Kézműves-bemutatókat néztünk! A fegyverkovács például *páncélinget* készített, egy asszony kosarakat font, és a sátrak között csak úgy nyüzsögtek a *lovagok*. De a legjobban a *trubadúr* tetszett!

Leon most mégis megszólalt: - Truba... micsoda?

- Tru-ba-dúr - szótagolta a lány. - Így hívták a középkorban az énekeseket.

Leon unottan legyintett. - Ja, hát ez nem túl izgi...

- Mi az, hogy nem túl izgi? - kérdezte felháborodva Kim.

- Hát, egy pasas, aki általában szerelmes dalokat énekelget... szerintem ez nem túl izgi! Volt legalább lovagi torna, ahol megküzdöttek egymással a férfiak?

Kim elfintorodott. - Jaj, Leon, a középkor sem csak csatákból meg lovagi tornákból állt!

- Tudom, de engem a csaták és a lovagi tornák jobban érdekelnek, mint a trubadúrok nyekergései - vigyorgott a fiú. - Egy ilyen lovagi tornán én is szívesen részt vettem volna!

- Hát persze! - gúnyolódott Kim. - Leon, a tréfás lovag, a hős, aki mindig elsőként bukfencezik le a paripája hátáról.

A fiú játékosan oldalba bokszolta barátnőjét. - Fogadjunk, hogy én tovább maradtam volna a nyeregben, mint te!

- Nem hinném - nevetett a kislány. - De visszatérve a trubadúrra: tényleg fantasztikus volt! Olyan csodálatosan énekel!

- Lehet, hogy a hangja nagyon szép, de biztosan puhány alak - jelentette ki Leon határozottan. - A középkorban azokból lett énekes, akik túl gyávák voltak

ahhoz, hogy karddal harcoljanak. Persze, az is lehet, hogy némelyikük olyan hamisan kornyikált, hogy a károgásával menekülésre készítette az ellenséget. Úgy legalább valami hasznát vették.

Most Kim bökte oldalba Leont. – Tényleg fogalmad sincs a középkori kultúráról!

– Hagyjátok már abba! – szólt rájuk Julian, aki mostanáig némán hallgatta barátaik civakodását. – Biztos vagyok benne, hogy nem minden énekmondó volt puhány és gyáva, Leon.

– Igen? És honnan tudod ezt ilyen jól? – kérdezte gunyoros hangon Leon.

A barátok közben megérkeztek az iskolához. A kapu előtt nyüzögtek a gyerekek.

– olvastam egy középkori mondát – válaszolt Julian. – Egy bátor trubadúrról szólt, akit *Blondel*nek hívtak.

Kim érdeklődve nézett Julianra. – Blondel? Még sohasem hallottam ezt a nevet. Ki volt ő?

– Már nem emlékszem pontosan... elég rég olvastam.

– Nézzünk utána a könyvtárban ma délután! – javasolta Kim.

– Jó ötlet! – vágta rá gyorsan Julian.

– Felőlem... – motyogta Leon kissé kelletlenül.

Mire véget ért a tanítás, Leonnak határozottan jobb kedve kerekedett. Ehhez többek között az is hoz-

zárult, hogy aznap történelemórájuk is volt a kedvenc tanárunkkal, Tebelmann tanár úrral, bár sajnos most éppen nem a középkorról tanultak.

A gyerekek, ahogy megbeszélték, ebéd után azonnal a Szent Bertalan bencés kolostor könyvtárába mentek. A kolostor komor, titokzatos, középkori építmény volt. A kis csapatot a gyönyörű, aranybarna macska, Kija is elkísérte.

Julian lépkedett az élen. Ezen a napon, mint minden hétfőn, a könyvtár hivatalosan zárva tartott, de szerencsére Julian a nagypapájától örökölt kulccsal bármikor beléphetett a könyvek birodalmába.

Néhány perccel később Kim és Julian már az olvasópult mellett ült, és a középkorról szóló történelemkönyveket lapozgatta.

- Valóban azt gondoljátok, hogy ez a Blondel olyan jelentős figura volt, hogy bekerült a történelemkönyvekbe? - kérdezte egy félóra múlva Leon. Ő nem vett részt a kutatásban, inkább a smaragdzöld szemű Kijával focizott... egy gombóccá gyűrt papírlap szolgált labdaként.

- Persze! - felelte Kim. - Épp most találtam rá.

Julian odalépett a lánykához. - Mutasd!

- Itt írnak Blondelről... és *Oroszlánszívű Richárd*-ról! - lepődött meg a kislány, s az oldal közepére bökött.

- A híres angol királyról, Oroszlánszívű Richárdról írnak? Ha jól emlékszem, ő birtokolta Artúr király kardját, a mágikus erejű *Excaliburt*. De hát mi köze mindehhez a dalnoknak? - kérdezte Leon. A legendás király neve végre az ő érdeklődését is felkeltette.

- Itt azt írják, hogy Oroszlánszívű Richárd épp hazafelé tartott a harmadik keresztes hadjáratból, amikor 1192. december 21-én a mai Ausztria területén foglyul ejtették.

- Elfogták? Mint egy közönséges bűnözőt? Ez lehetetlen! - hitetlenkedett Leon.

- Valóban furcsa. Úgy látszik, mégis ez történt - felelte Kim, és tovább olvasott: - Oroszlánszívű Richárd a keresztes hadjáratban, amely 1189 és 1192 között zajlott, együtt harcolt *V. Lipót* osztrák herceggel. Miután bevették *Akkon* városát, Richárd állítólag nem adta át a hercegnek a zsákmány neki járó részét. Lipót dühösen utazott vissza a hazájába. Amikor később Richárd áthaladt a területén, a herceg elfogatta őt. Mivel azonban egy hercegnek nem volt joga fogva tartani egy királyt, Lipót szövetkezett *VI. Henrik* német-római császárral. Végül tehát a császár tartotta fogva Oroszlánszívű Richárdot, és igen magas váltságdíjat követelt a szabadon bocsátásáért.

- Elképesztő! - csodálkozott Julian. - De mi okuk volt erre?

Kim ismét belemélyedt a szövegbe. – Természetesen a herceg és a császár nem vallották be, hogy pénzt akarnak kizsarolni az angoloktól a királyért cserébe. Azt állították, hogy Oroszlánszívű Richárd a keresztes hadjáratban összejátszott az ellenséggel, vagyis áruló volt. Emellett VI. Henrik császárnak valószínűleg akadt még egy további indítéka is, legalábbis itt azt írják. A császár összeütközésbe került országának elégedetlen hercegeivel, akik az angol Richárddal léptek szövetségre. A császár tehát azt remélte, hogy amíg Richárd fogságban van, a hercegek is nyugton maradnak.

– Szóval Oroszlánszívű Richárd volt a zálog...
– fűzte hozzá halkán Leon.

Kim újra átfutott néhány bekezdést a könyvben.
– Hű! – kiáltott fel hirtelen. – Tudjátok, milyen magas volt a váltságdíj összege, amit Oroszlánszívű Richárdért követeltek?

– Honnan tudnánk?

– Százezer *ezüstmárka!* – kiáltotta a lány. – Itt azt írják, hogy a váltságdíj összegyűjtése az összeomlás határára sodorta Richárd országát!

– Hát elég különös történet – ismerte be Leon.
– De még mindig nem értem, mi köze a ti bátor trubadúrotoknak, Blondelnek ehhez az egészhez...

– Erről is írnak a könyvben – mondta izgatottan a kislány. – Blondel hűséges barátja volt Oroszlánszívű

Richárdnak. Mikor a király eltűnt, senki nem tudta, hol tarthatják fogva, így a trubadúr a keresésére indult. Egyik vártól a másikig zarándokolt, és olyan dalokat énekelt, melyeket csak ő és Richárd ismertek. A monda szerint egy szép napon a dalnok a németföldi *Trifels várához* érkezett. Szóval, amikor odaért, ismét énekelni kezdte az egyik közös dalukat, s egyszer csak meghallotta, hogy valaki folytatja a második strófával: Richárd volt az! Így tehát az énekmondó kiderítette, hol tartják fogva az uralkodót. Fennmaradtak olyan régi iratok, amelyek azt állítják, hogy ezután Blondel a király szövetségeseivel közösen megrohmozta a várat, és kiszabadította urát. Más írások szerint viszont tárgyalásokat kezdeményezett Richárd szabadon bocsátásáért. Látjátok, Blondel igazi hős volt!

Leont azonban még mindig nem sikerült meggyőznie. – Nem tudhatjuk, mennyi igaz ebből a történetből.

Kim elolvasott még egy bekezdést a könyvben. – Nos, mindenesetre 1194 februárjában Richárd kiszabadult. Több mint egy évig tartották fogságban. Ezalatt Angliában öccse, *Földnélküli János* uralkodott. Azért nevezték így, mert apja, II. Henrik csak nagyon kevés birtokot hagyott rá örökségül.

– Nem tudom elhinni mindezt – ingatta a fejét Leon. – Szerencsére viszont van rá módunk, hogy megtudjuk az igazságot. Főleg az érdekelne, milyen

szerepet játszott a történetben Blondel. Mit szólnátok hozzá, ha visszautaznánk az időben, és „elrepülnénk” 1194 januárjába, a németországi Trifels várához? – kérdezte Leon a barátait, kalandra készen.

Kim azonnal lázba jött az ötlettől.

Julian azonban habozott. – Százezer ezüstmárka... ez hihetetlenül sok pénz. Biztos vagyok benne, hogy sok gonosz ember szerette volna megszerezni az ezüstöt. Ez az utazás nagyon veszélyessé válhat – aggodalmaskodott.

Kim megvonta a vállát. – Nem kellene folyton aggodnod, Julian! Óvatosak leszünk, mint mindig.

– Hát, az igaz, hogy eddig minden utazásunkról épségben tértünk haza. És már régóta érdekel Oroszlán-szívű Richárd élete. Hű de szívesen találkoznék vele! – Julian elmosolyodott. – Igazatok van: kalandra fel!

Így aztán a három gyerek és Kija, a macska hamarosan az óriási, sínen mozgatható könyvespolcnál termett. Közös erővel eltolták a polcot, mire felbukkant mögötte az ősi jelképekkel díszített ajtó. Ez volt az idő-tér, a Tempusz kapuja. Zakatoló szívvel léptek be a terembe. Bent az idő ritmusában lüktető padozat és a kékes félhomály, mint mindig, most is megrémítette őket. Úgy tűnt, a térnek itt nincs se kezdete, se vége.

A Tempuszban ezernyi ajtó nyílt, ezek mind-mind a múltba vezettek. Valamennyi fölött egy-egy évszám

állt. Kim, karján Kijával odalépett az egyik közeli ajtóhoz, de az nem a megfelelő volt. A kislány felsóhajtott. Remélte, hogy hamarosan megtalálják az alkalmas bejáratot az 1194-es évszámmal. Az ajtók elrendezésében nem mutatkozott semmiféle rendszer, a gyerekek csak a megérzéseikre hagyatkozhattak.

Kim érezte a talpa alatt a lüktetést. Mintha a padló pulzálása türelmetlenül sürgette volna a továbblépésre. A lány engedelmesen folytatta tapogatózását, és hirtelen halk dallamot hallott. Valaki kellemes, lány tenorhangon énekelt a távolban... a dal teljesen elbűvölte a kislányt. Kim lehunyta a szemét, és követte a mind hangosabbá váló éneket. Kija egyszer csak nyávogni kezdett. A lány hunyorogva meresztette a szemét, s pontosan maga előtt megpillantott egy ajtót... felette az 1194-es évszámmal! Boldogan kiabált hátra Leonnak és Juliannak: – Megtaláltam! Indulhatunk!

A barátok megfogták egymás kezét, és mindhárman a középkori Trifels várára koncentráltak, mert a Tempusz csak így tudta a megfelelő helyre röpíteni őket. Kija még mindig Kim karján kuporgott, és szorosán hozzásimult.

Amint a gyerekek átlépték a küszöböt, sodró szélroham ragadta magával őket, és belezuhantak a sötét semmibe. Vadul suhantak az időn és a téren keresztül, ám az elbűvölő dallam végig ott csengett Kim fülében.

Így hát bekopogtak Blondelhez. A trubadúr beengedte őket, és Julian megismételte a kérdéseit.

A férfi suttogóra fogta a hangját: – Mint tudjátok, hihetetlenül sok pénzről van szó, ezért különösen óvatosnak kell lennünk. Értitek?

A barátok bólintottak.

– Megtudtam a katonáktól – folytatta a dalnok –, hogy a pénzt egyszerű zöldséges szekereken szállítják Trifels vára felé, s a királyné álruhában kíséri a szállítmányt. Ennél többet senki nem tud, minden információ szigorúan titkos! És emellett...

– Pszt! – súgta most Julian. Zajt hallott a folyosó felől. Talán valaki hallgatózik?

A fiú felugrott, s közben feldöntötte a sámlit, amin üldögélt. Miközben az ajtóhoz lépett, mintha távolodó, sietős léptek hangja ütötte volna meg a fülét. Gyorsan feltépte az ajtót... de odakint senkit sem látott.

– Ülj csak vissza – nyugtatta Blondel. – Itt biztonságban vagyunk. Senki sem tudhatja, hogy itt szálltunk meg.

Ám Julian ebben egyáltalán nem volt biztos. Úgy sejtette, a falnak is füle van ebben a házban, ezért elhatározta, hogy leküzdi a fáradtságát, és ébren fog virrasztani.